

Francesc Manunta

Miques de Mirall

Editoriale La Celere, Alghero 1988

NOCTURN A L'ALGUER

Resplendor de llums

(la llum elèctrica m'impedeix la visió dels estels)

en la fosforescència del golf alguerès:

el far del Cap de la Caça

palpita regularment

- cíclicament -

enviant un feix de llum cap a l'Alguer,

una preciosa llum

que, en moments de total obscuritat,

posa en relleu ma ciutat:

una escultura gegant

prop del mar, ja rendit i serè,

després de l'embat de mig-agost.

(L'Alguer, agost del 1981)

(pag. 36)

* * *

EMBAT

El mestral plega els arbres

i les branques pareixen

clamar ajut amb convulsions tràgiques.

L'embat de mig-agost domina el golf:

el paisatge s'esfuma a l'horitzó

pintat amb les colors del desig.

(L'Alguer, agost del 1981)

(pag. 38)

* * *

HIVERN

Les tisoires del vent
retallen Cap de la Caça:
roca invencible a dins de la tempesta.
Com làmina d'argent líquiefet
llucent al reflex del sol
el mar mogut embelleix la visió;
un arc iris que apareix d'improvís
juga un paper poètic
i entendreix el paisatge.

(pag. 40)

* * *

Transparències

Columna, Barcellona 1990

A LA VORA DE LA MAR

A la vora de la mar... cantava,
des de petit,
a dins del lleu murmuri de les ondes
(cançó de llum, d'espai i de colors)
la *fadrina* rimant amb la *reïna*.
Horitzons blaus i amples
bressolaven fantasmes

d'una terra llunyana
innocent i feliç.
Vine, te contaré mil narracions
d'interminables viatges
dels nostres mariners.
A la vora de la mar... esperava
la gran nau dels meus somnis;
a la vora de la mar tot em prenia
un desig infinit.

L'Alguer, 15 d'agost del 1989

(pag. 13)

* * *

LA MAGDALENETA

Un illot enmig del golf:
una preciosa gemma, amb la forma
d'un submarí emergent
bufetejat per les ondes
en la tempesta brava,
llepapat per l'aigua límpida
del mar en calma,
o besat pel sol
d'un matí esplèndid, ple de poesia;
a més, hi ha un far per a la nit.
Jo l'estimo com a amic;
me'l mir, ben encastat
a dins d'una simètrica harmonia:
és, de veres, el símbol

de l'ànima mia.

(pag. 14)

* * *

CREPUSCLE AL GOLF ALGUERÈS

Sembla un paisatge pintat
amb colors intensíssimes:
vermell, groc, atzur,
verd, taronja, indi, violet, blavenc,
un cel de colors vives
(algunes n'hi ha d'esfumades),
un negre bloc contrallum:
Cap de la Caça
—castell auster encantat—
un mar incandescent.

Estan aquí, potser, mos dies perduts
en el regne del somni i del record,
o hi està l'esperança d'un demà
enlluernador, feliç?

No ho vull saber; sé que ara estic
acumulant una preciosa llum
—i hi ha un arc iris en l'ànima—
dins de mon cor per a la nit!

(pag. 19)

* * *

DE LES SEQUES DE GENER

El mar en calma
llepa les costes nítides,

festeja transparències:
cordial amic, el sol
fa boniques les seques.

D'UN VELL PESCADOR

Vell pescador, que observes
pensós, tot ulls,
el vol de les gavines:
ets un àugur antic
cap al temps que vindrà?
(pag. 60)

* * *

Llavors de llum

Edizioni del Sole, Alghero 1981

L'ALTRE MAR

“Sempre existí el mar”:
i ma mare em parlava
de terribles batalles de barques i naus
contra vents i tempestes
amb naufragis, salvaments i morts,
i enterraments i festes,
continuant la vida com primer
en l'ambigu horitzó
de la humana comèdia.

El mar era un enigma:
la mort de mon pare
augmentava el misteri

quan, petit, escoltava
hiemals crits salvatges, llargs udols
de la baralla entre vent i mar,
i em semblava un llament coral,
gegantesc i tràgic,
amb veus de vius,
d'una multitud de morts.

I em criden les veus de mon pare,
dels meus avantpassats:
“Anem al mar: és la terra monòtona;
anem al mar: un somni d'aventura
per a un destí immortal de la humana família;
anem al mar: mirall fidel i màgic
de les mudances del temps,
de les nostres mudances;
anem al mar: disciplina severa
de responsabilitat en nostra vida!”.

Bull la sang, vibra el cor
entenent la veu poderosa
del meu mar:
ball frenètic i ritme en la tempesta,
miratge atzur de pau en la bonança,
mitigació benèfica del clima,
equilibri ecològic,
treball assegurat per a moltes famílies,
font de vida i salut.

Al sol intens del primer matí
una felicitat embriagadora

avui flueix de l'espai lluminós.
Domina sobre el mar un gran silenci
i ara mir la immensitat de l'aigua
calma i lluenta. Calent, el paisatge
sembla pintat amb diferents colors
per un pintor joiós en dia de festa;
i el meu cor també es un paisatge
que té set de llum i de calor.

Respir a plens pulmons la pau total;
el mar present em lliga al gran passat
de la història del pobles.
És ma terra la núvia del mar,
és terra, i no més altre, humanitzada
pel poble dels nurags,
pels Púnics, Romans i Bizantins,
i Serrains, i Lígurs, i Toscats,
i Catalans, Castellans i Italians:
gents forjades pel mar.

Ha ja passat una civilitat
de guerres i conquestes.
Altres camí indica el mar,
patrimoni sagrat de tots els homes:
camí sense fronteres,
profunda i vertadera llibertat,
necessitat de solidaritat
humana contra les adversitats,
comunió universal dels vers valors
de cada poble, humanisme integral.

El llenguatge del mar exprimeix vida,
fraternitat, unió:
perquè el mar és l'artèria de la terra,
i el murmuri en la platja,
així com la tempesta, canten sempre
la llarga lletania de la unitat
que marca l'univers,
convit racional, diví, constant
a la civilitat de l'amor.

“Anem al mar”: i tot inebriat
de sensacions arcanes dins de l'aigua
—color, calor, profunditat del cel
als raigs del sol lleó—
rest estordit, despertant de cop
a l'alta vocació que em torna home:
en primer lloc só home,
i terra i mar esperen ma paraula
que plenament expressi
llur vera dimensió.

Més enllà de les coses vull trobar
la total veritat que em lliberta
definitivament. El gran silenci
ara es torna interior, buit humil...
com un nen balbucient dic el meu sí
a un altre mar, que s'ha tornat Paraula
Encarnada al món nostre,
un abís infinit de sapiència,
la nostra pau, la nostra humanitat,
ses possibilitats.

Sí, és un altre el mar que ara m'atrau,
un altre mar, on tot és sobrehumà
—o verament humà—
i jo em torn u amb Ell que em purifica
tot i em transforma,
un mar de plena Llum i Amor i Vida,
d'universal certa resurrecció,
de comunió profunda amb els germans,
d'unitat divina
en l'únic Esperit:
el Mar que no té fi.

L'Alguer, agost del 1976.

(pagg. 198-208)

* * *

Aigües vives

Editorial Barcino, Barcelona 1976

BARCELONETA

Té certament un encant
únic entre mil altres
Barceloneta al sol de mitjagost.
Cada escoll, cada platja és diferent,
mes única és la llum
que madura en l'espai
d'aquest cel, d'aquest mar,
expressió de puresa cristal·lina
quan, en l'arena ardent,

sense noció del temps,
m'inebrieig d'atzur.

L'Alguer, 15 agost 1974.

(pag. 15)

* * *

CAP DE LA CAÇA

Aquest paisatge de pedra,
encantador en qualsevol temps,
s'ha fixat en l'ànima
per sempre.

Vull ésser fill de la mia terra:
buit de mi per posseir l'encant
de la Bellesa Eterna;
ferm en les tempestes de la vida;
obert al Sol de l'Infinit;
far de llum en la nit.

(pag. 23)

* * *

CREPUSCLE AL GOLF

El mar una mica encrespat,
palpitant d'una lleu inquietud,
un flonjo vestit assetia
mareperlaci i vermell
a la malenconia de la tarda.

(pag. 24)

* * *

EL PESCADOR

Pescador, l'ull obert,
ben ferma la mà al timó,
travesses el mar profund;
i si el motor ressona amb força
quan t'allunyes del port
en la nit serena i silenciosa,
ton cor és ple de gran malenconia.
El teu lluitar és el lluitar del món:
petita barca i horitzó infinit,
un poc de rialla i arreu plor.
Mes en la nit fosca,
quan el vent gemega
i forta és la borrasca.
retroba el teu cor fort
sempre un camí amb un filet de llum:
el teu, de l'esperança.

(pag. 27)